

Arrest

nr. 253 453 van 26 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 mei 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 21 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 8 september 2017 (RvV 8 september 2017, nr. 191 778).

1.3. Verzoeker diende nadien nog 5 navolgende verzoeken om internationale bescherming in, die allen niet ontvankelijk werden verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 14 januari 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : N.(…) M.(…) voornaam : A.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Somalië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/08/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, Inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/05/2016,04/10/2017,23/05/2018,24/09/2018,17/07/2019 en 14/02/2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, §2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“1. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing (een "bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming"), dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

Dit geldt in het bijzonder gelet op de medische en persoonlijke situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de elementen gekend in het administratief dossier.

Verzoeker heeft de Somalische nationaliteit. Hij is afkomstig van Harardhere, Mudug.

Verzoeker verliet Somalië in april 2016 naar Ethiopië. Verzoeker reisde door naar België en diende op 20 mei 2016 een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 22 maart 2017 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen echter een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 8 september 2017. Door verzoeker werden vervolgens nog drie bijkomende verzoeken tot internationale bescherming ingediend, doch deze werden allen geweigerd.

Verzoeker verbleef ondertussen in Frankrijk, alwaar hij tevens een verzoek tot internationale bescherming indiende. Hij werd echter gerepatriëerd door de Franse autoriteiten naar België toe. Gelet op zijn preciaire verblijfsituatie, pendelde verzoeker nog tussen Frankrijk en België.

Verzoeker diende vervolgens op 14 februari 2020 een volgend verzoek tot internationale bescherming. De aanvraag werd op 17 augustus 2020 van de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, nadat hij werd gehoord over zijn volgend verzoek tot internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 augustus 2020.

Tijdens dit interview op 13 augustus 2020 werd door de verzoekende partij kenbaar gemaakt dat hij kampt met gezondheidsproblemen. Onder vraag 12 van de "verklaring volgend verzoek" van 13 augustus 2020 werd genoteerd onder "niet goed. Ik ben ziek. Ik heb lever- en nierproblemen" wanneer verzoeker gevraagd werd naar zijn gezondheidstoestand. Ook tijdens zijn eerdere verzoeken tot internationale bescherming benadrukte verzoeker dat hij te kampen had met medische problemen, waaronder hoofdpijn, hartkloppingen en kniepijn.

Hieruit blijkt derhalve dat de verwerende partij kennis heeft of diende te hebben van de medische problemen waarmee verzoeker te kampen heeft, aangezien verzoeker hiervan melding maakte tijdens de interviews die werden afgenomen naar aanleiding van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming.

Bovendien is verzoeker reeds langdurig in België (en Frankrijk). Verzoeker verliet Somalië in april 2016 naar Ethiopië. Verzoeker reisde door naar België en diende op 20 mei 2016 een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Sindsdien reisde hij naar Frankrijk toe, doch keerde hij niet meer terug naar Somalië. Hieruit volgt dat verzoeker bijna vijfjaar geleden zijn land van herkomst verliet, waardoor de band met Somalië stelselmatig verzwakte.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing (een "bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming"), dient de verwerende partij rekening te houden met deze gezondheidstoestand (medische problematiek) en persoonlijke situatie van de verzoekende partij ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

2. De verplichtingen onder artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing van 14 januari 2021 dient derhalve kenbaar te worden gemaakt, door middel van een uitdrukkelijke (formele) motivering, op welke manier de verwerende partij heeft rekening gehouden met de gekende medische en persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel.

3. De verzoekende partij dient vast te stellen dat de uiterst korte motivering in de bestreden beslissing geen inzicht geeft op welke manier de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij (zoals toegelicht onder randnummer één) bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motieven in de bestreden beslissing stellen enkel dat verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van "de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten". Meer bepaald wordt gesteld dat "betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum".

De persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij komt, ondanks artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de formele motiveringsverplichting, nergens ter sprake.

De verzoekende partij kan hierdoor uit de uiterst beperkte motieven in de bestreden beslissing niet afleiden op welke wijze met zijn persoonlijke en medische situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De verzoekende partij wijst nochtans in het bijzonder naar de gekende elementen door de verwerende partij, gelet op de aangehaalde medische problematiek van verzoeker tijdens zijn verzoeken tot internationale bescherming en gelet op de lange tijd dat verzoeker verbleef in België (nadat hij Somalië verliet in april 2016).

In de bestreden beslissing van 14 januari 2021 dient derhalve kenbaar te worden gemaakt, door middel van een uitdrukkelijke (formele) motivering, op welke manier de verwerende partij heeft rekening gehouden met de gekende medische en persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing legt nochtans ontegensprekelijk een terugkeerverplichting op naar zijn land van herkomst. In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied]".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Somalië ("nationaliteit: Somalië") en dit binnen een termijn van zes dagen ("binnen 6 (zes) dagen").

Er blijkt dan ook niet op welke wijze door de verwerende partij werd rekening gehouden met de medische en persoonlijke situatie van verzoeker voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing, waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt nochtans steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

4. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen (of dienen te liggen) worden derhalve niet vermeld in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing van 14 januari 2021 diende kenbaar te worden gemaakt, door middel van een uitdrukkelijke (formele) motivering, op welke manier de verwerende partij heeft rekening gehouden met de gekende medische en persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel. Dit is in casu niet het geval.

Omwille van deze redenen, is de bestreden beslissing in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoeker zich in zijn middel steunt op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Hij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt aldus vanuit dit oogpunt onderzocht. Voor zover de verzoeker naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden acht, kan hij dit niet op ontvankelijke wijze doen. Hij kent immers de motieven van de beslissing en uit er kritiek op (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat alle verzoeken om internationale bescherming van verzoeker werden afgewezen. Verzoeker betwist nergens de vaststelling dat naar aanleiding van het laatste verzoek om internationale bescherming “(o)p 27/08/2020 (...) door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid (werd genomen)”. Verzoeker betwist evenmin dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 52/3, §1 juncto artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

2.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat, zoals verzoeker terecht stelt, een weerspiegeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker beweert in zijn middel dat hij ter gelegenheid van zijn zesde verzoek om internationale bescherming had gesteld dat hij zich niet goed voelde en last had van lever- en nierproblemen. Tevens stipt verzoeker aan dat hij 5 jaar geleden zijn land van herkomst verliet waardoor de band met Somalië verzwakte, maar hij verduidelijkt niet op welke wijze dit een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zou staan.

2.6. In weerwil van verzoekers beweringen vereist de belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motivering in het bestreden bevel (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Het administratief dossier bevat echter een synthesesnota van 14 januari 2021 die een evaluatie bevat van de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hierin wordt het volgende gesteld:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.13/05/2016) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.13/05/2016) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezondheidstoestand : tijdens de tweede inschrijving van betrokkene verklaarde hij hoofdpijn en hartkloppingen te hebben. Tijdens de derde inschrijving verklaarde hij kniepijn te hebben. Tijdens de vierde inschrijving verklaarde hij lever-en nierproblemen te hebben. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.7. In zijn middel brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing strijdt met de motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN